

APOGEU ESTETICO-EXISTENȚIAL, PRIN PSEUDO-ANECDOTISM: *PreSimțiri și Post-Simțiri – alte poeme cu poeme (cu ilustrații fotografice diverse)*, de FLORENTIN SMARANDACHE

Avem în față o nouă carte a lui FLORENTIN SMARANDACHE (nu știm a câta – după câte ne amintim, trebuie să tot fi scris, până acum, în jur de 80 de cărți de literatură, în limbile: română, franceză și engleză; unele dintre ele au fost traduse în chineză, rusă, arabă, spaniolă, portugheză, sârbo-croată etc.): *PreSimțiri și Post-Simțiri – alte poeme cu poeme (cu ilustrații fotografice diverse)*, Societatea Cultural-Științifică Ad-Sumus, Editura Duran's, 2013.

Iată ce scrie președintele-fondator al Academiei Daco-Române, dl Geo Stroe, despre cel care semnează această nouă apariție, într-un articol apărut în revista Art-Emis:

“Academia DacoRomână din București, România, l-a nominalizat pe scriitorul avangardist trilingv (română-franceză-engleză) Florentin Smarandache pentru Premiul Nobel pentru Literatură pe anul 2011. Niciun scriitor trilingv nu a primit Premiul Nobel până în prezent. (...)Are o operă vastă și a abordat toate genurile literare: poezie, proză, teatru, eseuri, traduceri. El reflectă foarte bine globalismul actual ca scriitor deoarece a trăit și a vizitat 40 de țări, și-a scris memoriile de călătorie și jurnalul și a creat în mai multe stiluri și despre multe subiecte datorită fundalului său multicultural și cunoștințelor enciclopedice în multe domenii. Este și un poliglot. Corespunde Testamentului lui Albert Nobel referitor la "cel mai mare beneficiu făcut umanității", deoarece paradoxismul, mișcarea literară pe care a inițiat-o, este acum folosită - prin Teoria Raționamentului Paradoxist și Plauzibil Dezert-Smarandache (abreviată DSmT) - în medicină, cibernetică, cercetarea aerospațială, robotică, logică, filosofie, transdisciplinaritate (interconectând literatura și știința, pavând drumul spre noi dezvoltări în literatură). Paradoxismul este prima avangardă literară din lume cu aplicații practice în știință. De asemenea, este multitalentat și, prin înaltele și variatele sale experimente literare avangardiste, a realizat o operă remarcabilă într-o direcție ideală, în conformitate cu Testamentul lui Alfred Nobel, în beneficiul umanității. Ca scriitor complet, a scris și a publicat: poezie, dramă, romane, povestiri, eseuri, jurnale, dar și articole lingvistice, manuale de matematică și lucrări de cercetare, programe de calculator, filosofie și traduceri (din franceză, engleză, spaniolă, portugheză și italiană în română), filatelist. El însuși și-a tradus unele cărți din română în franceză și engleză.

În domeniul umanist, el este tatăl „paradoxismului” în literatură, mișcare de avangardă movement, bazată pe folosirea excesivă a antitezelor, oximoroanelor, contradicțiilor, paradoxurilor în creații, pornit de el în 1980 în România, ca protest antidictatorial. A publicat cinci (n.n.: de fapt, s-au cam făcut NOUĂ, între timp!) Antologii Paradoxiste Internaționale, la care au contribuit sute de scriitori din întreaga lume

(<http://fs.gallup.unm.edu//a/Paradoxism.htm>). În tiparul sau în legătură cu paradoxismul el a introdus: Noi tipuri de poezie cu formă fixă, precum: Distihul Paradoxist, Distihul Tautologic, Distihul Dualist, Terțianul Paradoxist, Terțianul Tautologic, Catrenul Paradoxist, Catrenul Tautologic, Poemul Fractal, Non-Poemele (1990) și alte experimente poetice avangardiste dincolo de limitele poeziei”.

...Cu drept cuvânt, atât omul, cât și artistul FLORENTIN SMARANDACHE trebuie apreciat, cu deosebit respect, nu doar pentru calitățile, estetice ori științifice, ale operei domniei sale, ci,

poate, în primul rând și înainte de toate, pentru curajul său atitudinal și pentru caracterul său, pentru verticalitatea morală, pe care le impregnează, în orice lucrare a Duhului său. Domnia sa pare a fi modelar nu doar prin paradoxismul ctitorit, ori prin teoriile sale (matematice, fizice, informaționale), extrem de interesante și incitante, deschizătoare de surprinzătoare perspective cognitiv-umane – ci este modelar, fără doar și poate, pentru Duhul românesc, în genere, căruia îi indică punctele cardinale uitate, de o bună bucată de vreme (mai mult de jumătate de veac...!): demnitate, onoare, sete de Adevăr și putere de caracter, muncă/lucrări tenace și fără de răgaz, pentru a apăra acest Adevăr.

Noi credem și susținem că noul său volum (demonstrând, din plin, efectul înviorător al dușului de gheață și lumină, proaspăt ideatic, pe care îl administrează lumii așa-zis moderne – de fapt, aprig degenerate! - **paradoxismul**), format din poezie sapiențial-aforistică și o concizională anecdotică de tip paradoxistic (aparent, sub forma unor **poeme într-un vers**, situate în zona nu doar formal, ci și semantic, a “*poemelor tehnice*”, care, adică, respectă ceea ce **FLORENTIN SMARANDACHE** și-a autoimpus, “*legislativ*”, din punct de vedere formalo-conținutistic! - grupate câte unu-două, până la grupuri de cinci-șase-șapte-opt versete – care, însă, citite a doua oară/de mai multe ori, demonstrează că au fost create spre a ilustra **poemul scurt**, despre care făcea vorbire romanticul genialoid american **Edgar Allan Poe** - cel care, prin lucrările sale “*Filosofia ceației poetice*” și “*Principiul poetic*”, a ctitorit, sau, măcar, înnoit, atât teoria literară, cât și legile poeziei!), izvorăște tocmai din această dorință de **re-amintire** (către umanitate și către poporul din care se trage autorul), a legilor morale, a principiilor de cosmică anvergură, ale creației umano-divine.

Așa cum **Urmuz/Demetru Demetrescu-Buzău** lasă să se reverse, dincolo de anecdoticul, de teratologicul grotesc și de absurdul cosmic, cataractele semantice ale unor arhei atitudinali și simboluri ale mișcării secrete a Duhului uman – tot așa și **FLORENTIN SMARANDACHE** tentează, dincolo de aparențe, să închege un univers coerent al existenței și făptuirii esențial-umane.

Pentru a mări puterea de convingere asupra autenticității demersului scripturistic și a trăirii vitalisto-poetice, autorul folosește tipul de literă **SEGOE SCRIPT**, prin care se sugestionează asupra **scrisului de mână. MÂNA FĂPTUITOARE-ÎNFĂPTUITOARE, DEMIURGICĂ**. Este clar că anecdoticul maschează, de fapt, o vastă concepție de viață, teribilele dubii existențialisto-expresioniste...

Autorul, de fapt, se deconspirase, oarecum, încă dintru început, printr-un fel de **PREFAȚĂ**, la **SCRIPTUM FURTIVUM (scriere ascunsă)**, aparținând scriitorului și jurnalistului

OCTAVIAN BLAGA: Poemele cu poeme sunt compoziții de versuri independente (poeme într-un vers), DAR O LEGĂTURĂ SUBTILĂ, ÎNTRE VERSURI, TRANSCENDE.

Titluri de astfel de poeme scurte și de poeme (172 la număr) într-un vers (care disimulează, atât prin utilizarea anecdoticii concizional-paradoxice, cât și prin utilizarea punctului așa-zis final - **continuitatea ideatică și de imagine, ale poemului scurt!**), precum: **Raze curate (Un pictor restaurator de antichități modern./Desenând raze curate de paradis)**, **Unghi de umilință (Soarele se aprindea la față/Linia de tragere cu arma nu era trasă./Doar unghiul de umilință a rămas același.)**, **Minciuni (Mă vorbise de rău cineva cu niște minciuni./Este cineva la care nici nu gândește, mi-a spus./Și-atuci am început să mă gândesc la cine nu m-aș gândi./Eram într-un fil foarte bulgar.)**, **Dragoste ratată (Iubeam o damă și un câine./Pe mine mă iubea doar câinele.)**, **Nesimțire (Bună ziua, scaunule!/Pe Ion îl cheamă Vasile, iar pe scaun Marian./Îmi venea să-i trag o palmă pe fața de masă.)** **Program (Sângele e întemnițat în trupul de carne. /Curgând la deal și la vale într-o savantă neștire.)**, **Absurdum est (Rață**

trăindă pe nori. /Sună câinele. /Oameni în statui. /Așa ne trăim absurdul nimicniciei în present.), *Istorie (Unii sunt scriși cu litere de-o șchioapă. /Alții, cu litere care șchioapătă.)*, *Concluzie (Nicăieri nu-i dreptate. /Iar porcul glod găsește oriunde.)* etc. etc. – sunt semne ale unor experimentări îndelungi întru existența umană, dimpreună cu aceste instrumente, numite viață și moarte, lume cosmică (micro- și macro-...), dragoste, sentiment al iminenței sacralității... **FRUMOS** - **Frumos** perceput, la limita existențialului, între existențial, ca impersonalitate divin-sapientială și...inevitabil: **estetic!** Da, este cea mai fermecătoare carte, pe care noi am citit-o, dintre toate cele 75 ori 80, de până acum, ale lui **FLORENTIN SMARANDACHE!**

Imaginile foto (care pot avea și misiunea, tacită, de a împărți textul în douăzeci și una de părți difuze), confirmă, sprijină și augmentează intențiile (tensionatoare, în registre paralele: cosmic-divinul dublează semantic umano-divinul) textului: ceruri încărcate de nori, fulegere și trăsnete (sugerându-se că singura relație cu Omul, menținută/întreținută de divinitate, este una de expresie luminică a mâniei, una imperial-celestă și dominată de aspectul iahwico-veterotestamentar al divinității). Dar nu lipsesc, imagistic, amurgurile senectuții sapientiale și nopțile enigmei existențiale – prin care finalul de carte este înseninat, îndemnat spre liniștire, echilibru spiritual și reflecție. Ba chiar, prin imaginea **Porumbelului Alb** – se marchează șansa împăcării de/cu sine a omului existențialist-dezechilibrat de propriile viziuni, absurd și aparent ireconciliabile logic, asupra lumii și ființării în lume. Iar finalul cărții aparține speranței pandorice (de victorie asupra neantului și/sau auto-aneantizării semantice): un poem, **DOR**, este dublato-confirmat semantic, prin imaginea unui **câmp al belșugului** (formal, dar și resurecționat din străfunduri!) și al **tensiunii strict umano-divine a dorului** (care va rămâne, “*precum în cer, așa și pre pământ*”, singura imperialitate valabilă, semantic și atitudinal, pentru fătura și făptuirea umano-divină): *Ti-ai uitat chipul pe roza floare. /De când nu mai vii, nu mai sunt. /Brațele le-am pierdut pe lângă trup. /Am ieșit din mine prin simțuri afară. /Durerea este o vietate. /Plânge pe clape dorul. /De când nu mai ești, nu mai vin.* Chipul de pe “*roza-floare*” devine singurul reper atitudinal al ființei sensibile și dinamico-spirituale a omului. Așa cum “*roza-floare*” este expresia perenității și ciclicității existențiale, așa și dinamica făptuitor-umană va deveni expresie a perenității – **pierderea, durerea și ne-venirea** vor fi, mereu și ciclic, urmate de **aflare/re-găsire, înseninare și re-venire ontic-graalică.**

Existența, ca **suferință (Suferință : Plângi cu lacrimi de ceară. /Îți fotografiez durerea. /Nu există moartea, ci timpul care se oprește./Ca-ntr-o închisoare.)**, **îmbătrânire/senectute (Îmbătrânire : Ceata brazilor aleargă după mine. /Prin giulgiurile iernii. /Mă doare material această zăpadă. – sau: Senectute : Marea e un munte albastru. /Îi întorc valurile, filă cu filă. În barba mea crește timpul. /Tot mai albastru. /Iarna cade deasupra zăpezii.)** și **nefericire**, sau chiar ca **avertismente funeste, sau ale neantului (Nefericire: Ploaia înflorea străzile mele. /Pe alt cer, poate râdea soarele. /Mereu pe meridianul tristeții. /De ce atâtea nopți în viață? - sau Fluturii morții : Un strigăt cu pietre azvârlind din gură. /Apoi, alt strigăt, muțat în liniște. – ori chiar: Neant : Un om care-a ieșit din el. /Cu ochii burdușiți în somn. /Se izbește de gol.)**, “**greutatea timpului**” (**Greutatea timpului: Sufletul uscat al focului. /Neîntruparea în cuvinte. /Ziuă vie. /Atât de greu cântărește timpul.**), **inflația stării de noapte**, armonizată simfonic ori, mai des, infernalizată, prin gonflarea timpului în anotimpuri (**Anotimpuri /Cîmpuri răscolite de plug, timpuri răscolite de bombe. /Grâul își potrivește chipul în că-mașa țaranului. /Vieți întinse-n țărână. /Trăind ca-n plângerile unei cepe culese toamna târziu. /Materia sângerează în albul vin de iarnă. /Noaptea nu există /Nu există noapte fără mine. /Așa cum chipul este masca su-fletului. /Și fluviul moare în ocean. /Nu există noapte fără tine.**), în viețile noastre –

sunt aspecte posibil de ameliorat și convins, prin magia ploii și, consecutiv, a înfloririi Duhului, **să se auto-exorcizeze semantic** și să efectueze **transfigurarea/transcenderea**, implicit chiar stării de nefericire (care este una tranzitorie, iar nu definitivă!), întru **ploaia resurecțională** și către **solaritatea reiteratoare de cicluri existențiale: Ploaia înflorea străzile mele. /Pe alt cer, poate râdea soarele.**. Suferința prin timpul-istorie, îmbătrânirea și reificarea în-cerată a existenței umano-divine, precum și somnul Duhului, cel născător de monștri și de neant nu sunt și nu pot fi stări definitive ale ființei/ființării, ci etape spre/întru re-inițierea întru Eternitatea Divină a stării de Grădină a Existențialității Reale a Ființei/Ființării Umano-Divine. Stările tranzitorii pot fi rezolvate, amiabil și cu translări în registrul eliberării sinelui-floare-înfloritoare, spre eternitatea-Grădină. Iată dovada textual-contextuală: **Eternitate - Floarea ține-n ea parfumul./ Ca-ntr-o închisoare.**). Cum este posibilă rezolvarea tensiunii existențiale? Simplu: 1-prin renunțarea la starea definitorie a condiției umano-animalice, de egoism-egotism (un fel de autoreflexie deformatoare și, deci, alienantă și, în cele din urmă, aneantizatoare): **Egoism - Ascult strigătul culorilor aprinse. /Trăiesc într-o peșteră rece cu dinți de stalactite. /Nu cred decât în mine. /Cine să-mi spună dacă mă exist?** - 2- prin **ZBOR** întru **TRANSCENDERE, VÂNT ÎNTRU LOGOS-CUVÂNT** (Zbor: **Luna clipește din ochiul pe ju-mătate închis./Împrumut de la ziuă câteva di-mineți. /Zbor pe brazda de ape a vântului.**), 3- prin abandonarea **singurătății** egotiste, prin care se refuză cuvintelor potențialitatea demiurgică originală, ioanică, paradisiacă, întru Logos-ul Neafectat de Cădere (**Cuvinte mutilate : Gânduri torturate în necântecul singurătății. /Sângele se cântă pe câmpia de suflet. /Mutiliez cuvinte în fauna versu-rilor.**) - **singurătatea ca stare de înstrăinare și falsificare semantic-existențială, de sterilitate semantică - și adoptarea stării pozitiv-creative, demiurgice și autodemiurgice, prin ARTĂ, “ogorind”,** Poetul precum țărani (care “**șterg urmele**” Căderii, ale Sterilizării prin Luciferizarea cu Interogații Inutile și Inutilizabile, care “**nimicesc pământul**”, restaurând celestul în terestru! - **Ogorind: Țărani, la munca câmpului. /Ștergând urmele. /Nimicind pământul. /Ca-ntr-o dragoste nedeslușită. /Ca-ntr-o sărbătoare de Crăciun. /În urma lor, cresc brazi cu globu-lețe și betele direct din pământ.**), Lumea Cuvintelor/Logos Întemeietor/Reîntemeietor, Cuvintele Fecunde, Cuvintele Mustind de ROD, Cuvintele care nu neagă moartea-putrefacția, pentru că Moartea-Putrefacția semnifică nu doar sfârșit de ciclu, ci Început Proaspăt și Înalt, ci translucidizarea/transcenderea/Revelarea Eternității în Efemeritate (**Efemerism Citesc lumina. /Forând în strat de vremi. /Mă dizolv în juru-mi. /O nouă naștere îți cer.**) și reiterarea Stării de Viață-Ciclicitate Infinită a Vieții, mustind de Eternitate (abundă, în textul cărții, **ARTELE POETICE!**): dinspre “**carierea drumului întru Logos**” (**Autopoem Stol de zile fâlfâind vioi, /Drumuri cariate de noroi.**), spre Artă poetică: **Versurile, coloane infinite de grai. /Să scutur fructele din poeme, până n-au să putrezească.**

Speranța Pandorică marchează sfârșitul nopții existențiale, nemaicultivând starea de război/războire cu sinele mistic (**Liniste tulbure : În pasărea aceasta se află un zbor. /Desenând liniștea. /Dar oamenii trag cu tunurile în pace. Plăcerea mâinii, războiul. /În pasărea aceea se află un zbor.**), sau pe cea de **singurătate alienantă...** - nu, ci: **Am închis noaptea într-o floare cu cheia speranțelor, Pandoră ! – ...ci cultivând starea binecuvântată de MUGURI BUCUROȘI** (Muguri bucuroși : **Porni cu răs de muguri coști. /Primi sărutul de spumă al sân-gelui. /Ne-am îngropat atâția ani în glie. /Pentru a cunoaște bucuria înmu-guririi.**), precum și pe aceea originală, de **Stare-de-Dragoste/Soi-de-ZBOR-prin-Femeie: Un soi de zbor : Să iubești femeile ! /E ca un cadou împachetat în sur-prize. /Dragostea, un soi de zbor pe cerul unei inimi nesfârșite. /Soarele tăbăcește bolta.**

...Omul care muncește, în debutul cărții, există sub dublu regim: **al norilor celești**, gata să se dezlănțuie terifiant, dar, pandant, și **al copacilor/copacului tereștri/terestru**, înfloriți/înflorit și luminați/luminat. **Raiul/Grădina Raiului este posibil de recuperat/restaurat**. Omul, oricum, își vede de treaba lui, munca și concentrarea spirituală devin expresie naturală și spiritual-atitudinală: **resurecția Omului, prin rodul muncii spiritualizate/concentrate**, ca pandant al **mâniei celeste**, deviant spre **tiranie/tiranie existențială**.

Învingătorul este Poetul Învins **ARTISTIC** (în speță, **FLORENTIN SMARANDACHE!**), cel care, înfrângând potențialul declarat al Morții, prin asimilarea organică a **EK-STASIS-ului**, transcende starea de **Învins Existențial**, în aceea de **Existență Revelat-Eternă/Hristică**, de **Revelare a Adevărului-ca-Stare-Divină, Resurecțional-Hristică, NEOTESTAMENTARĂ**, de **Restaurare/Reafare a Stării de GRĂDINĂ: Învinsul Ochi ascunși. Și-a ieșit din el.**

/Pentru că trebuia să învingă în-frângerea. Trebuia să înfrângă gloria adevărului.

Iată cum, din pseudo-anecdotism, răsare (la modul soteriologic) **Mântuirea**, ca **Apogeu al Stării de Trezire/Revelare-a-Adevărului-Ființei/Stării-de-Grație-a-Ființării-Umano-Divine!** -

...asta, dacă ai **Har Poetic, Har al GRĂDINII!**

Iar **FLORENTIN SMARANDACHE** are din plin, să dea și la alții. Și asta, în ciuda...”*criticilor mei*” (ipotetici, dar...”*demonstrând întru demonstrație*”, la modul **strict ludic, steril și marionetistico-“păpușar”!** – cam așa : **Criticilor mei (ipoteză) Sună clopoțelul, drăgășelul!/Parcurg drumul de la sala de clasă la sala de masă. /Închisă, împinsă. /Bat la ușă,/deschide o păpușă.** - și/sau: **Criticilor mei (demonstrație) : Dacă vreun critic prea zelos se leagă de asta, și-i hotărât ca în cele din urmă o să ia un pendul și o să măsoare adevăratul răstimp de când sună clopoțelul și până în clipa când se aude bătaia în ușă, iar apoi, aflând că aceasta ținuse doar două minute, treisprezece secunde și trei cincimi, se va apuca atunci să mă înjure pentru o atare încălcare a unității de vers.**), a duhurilor cântitoare ale lumii terestre. Și, firește, întru **Sacra/Autosacrificatoarea Abluție Luminoasă și întru Smerirea-cea-Adevărată**, întru **Arheul Absolut al Duhului Valah - EMINESCU!** (cf. **Pericol de naștere: Poemele se dau acum jos din carte. /Locuiesc în poemele acestea la o sută de ani versuri depărtare de Eminescu. /Cartea aceasta, desigur, a mai fost scrisă o dată. /Cu același negru de sub unghie împrumutat de la viață. /Eminescule, mă duc să mă spăl. Așteaptă-mă, rogu-te !**).

Adrian Botez

